

Udvalget er imidlertid af den Opfattelse, at en Ordning, hvorefter man indregnede de fremtidige Lønændringer, som ikke er en Følge af den almindelige Udvikling, i de gamle Pensioner, kan vise sig at blive til Skade enten for Lønnen eller for Pensionen.

Man skal i denne Forbindelse henvise til den Udvikling, der har fundet Sted indenfor det kommunale Omraade. Efter at man inden for de fleste Kommuner havde indført en Pensionsordning, i det hele svarende til Statens, har man i en Række Kommuner, fordi man har fundet Byrden for stor, igen ophævet disse Ordninger og indført Pensionsforsikringsordninger, der ikke giver Pensionisterne nogen Regulering mod Dyrtdid.

Der er ogsaa inden for Staten sket en Udvikling henimod forsikringsmæssige Synspunkter, saaledes at man her regner med, at der fra Statens Side tilskydes 8 pCt. af Lønnen til Pensionsydelse, og ved Lønforhandlinger har man fra Statens Side naturligt maattet medregne Pensionens Værdi ved Opgørelsen af den virkelige Løn. Tjenestemændene maa derfor være interesserede i et passende Forhold imellem, hvad der ydes i Løn og i Pension.

Den Omstændighed, at Staten har ladet det for Tjenestemændene fastsatte Reguleringstillæg være gældende ogsaa for Pensionisterne, har i høj Grad været til Fordel for disse. Forholdet er jo det, at Reguleringstillæget udgør langt flere Procent af de lavere Lønninger end af de højere, og da Pensionerne ifølge Sagens Natur i Beløb proportionalt ligger lavere end Lønningerne, har Overførelsen af Reguleringstillæget til Pensionisterne under Prisstigningerne i de senere Aar givet disse en Favørstilling i Forhold til Tjenestemændene.

Imod Gennemførelsen af Kravet om, at de nye Pensionsregler skal føres tilbage paa alle gamle Pensioner, taler endvidere efter Udvalgets Opfattelse, at det Bidrag, som Tjenestemændene i Aarenes Løb har ydet til deres Pensionering, har været skiftende. For Tiden afdrages der som bekendt 5 pCt. af den pensionsgivende Løn, hvilket har været gældende siden 1931. Fra 1927 til 1931 var Pensionsfradraget derimod kun 3 pCt., fra 1919 til 1927 kun $2\frac{1}{2}$ pCt., og før 1919 gjaldt ganske andre Regler, meget forskellige i de forskellige Tjenestemandsgupper. Man kan efter Udvalgets Mening ikke se bort fra, at et større Pensionsbidrag giver naturlig Adkomst til en større Pension. Dette har ogsaa givet sig Udtryk ved de forskellige Lønningsrevisioner. Da der saaledes i 1931 blev indført et højere Pensionsbidrag, blev dette i nogen Grad opvejet ved en Forhøjelse af Pensionsbrøkerne. Saaledes blev der, da man forhøjede den hidtil gældende Maksimumsbrøk $\frac{40}{60}$ til $\frac{42}{60}$, udtrykkelig i Betænkningen fra Lønningskommissionen af 1929 trukket en Parallel mellem disse to Ændringer i den hidtidige Pensionsordning. Det skal tillige i denne Forbindelse bemærkes, at man fra Statens Side ved Tildeling af Understøttelser til ikke-pensionsberettigede følger det Princip at fastsætte Understøttelserne til et Beløb, der udgør ca. $\frac{2}{3}$ af den fingerede Pension, og at denne lavere Ydelse motiveres med, at den paagældende Ikke-Tjenestemand ikke har ydet Bidrag til sin Pensionering. Det er saaledes et hævdvundet Princip, at der er en vis Relation mellem Tjenestemandens Egenydelse og den Efterløn, som Staten forpligter sig til at betale.

Pensionisternes Krav om, at de nye Pensionsregler i Tjenestemandsløven af 1946 uden videre skal gøres anvendelige paa de før Lovens Ikrafttræden pensionerede Tjenestemænd, maa efter Udvalgets Mening ogsaa bedømmes paa Baggrund af Hovedformaalet med en almindelig Lønningsrevision.

Formaalet med den nu foretagne Lønningsrevision kan resumeres i 3 Hovedpunkter:

- 1) Man har søgt ved en Revision at revidere og à-jourføre de almindelige Bestemmelser af juridisk Art. Dette Spørgsmaal har ingen Relation til Pensionisternes Forhold.